

Вайсглас Іммануель

Біографія

Іммануель Вайсглас народився 14 березня 1929 року в Чернівцях. Вайсглас — виходець із заможної чиновницької родини єврейського походження, шкільний товариш Пауля Целана. Уже школярем І.Вайсглас вважався улюбленцем муз: він прекрасно грав на фортепіано, писав вірші, багато перекладав.

Ще в гімназії молодий поет опублікував в бухарестському часописі "Viața românească" ("Румунське життя") німецькі переклади кількох віршів видатного румунського поета 20 століття Тудора Аргезі. У 1940 р Видав за підтримки Аргезі свій переклад знаменитої поеми національного румунського поета Міхая Емінеску "Luceafărul" ("Вечірня зоря") у вигляді окремої брошури.

У 1942 його разом з батьками депортували в один з "трудових" таборів Трансністрії (нині територія Вінницької області). Вайсгласам вдалося вижити, хоча вони терпіли там нелюдські приниження і знущання. Цей трагічний досвід поет згодом втілював у віршах збірки "Kariera am Bug" ("Каменоломня над Бугом", Бухарест, 1947).

Після звільнення Червоною армією в 1944 р Вайсглас повертається до Чернівців, однак в наступному році емігрує в Бухарест. Там він працює музикантом в театрі, коректором у видавництві "Eurapolis", згодом редактором в газеті "România Liberă" ("Вільна Румунія").

Його друга поетична книга "Останній рубіж" (Der Nobiskrug, 1972), з'явилася тільки після перерви в чверть століття і була відзначена літературною премією румунської Спілки письменників.

Основний і наскрізною темою творчості Вайсгласа стала трагедія Голокосту, яку він особисто пережив в Трансністрії.

У Бухаресті Вайсглас зробив німецькі переклади творів Александри "Князь-деспот", Василе Войкулеску "Останні вигадані сонети Шекспіра в перекладі В.Войкулеску", а також ряду віршів Міхая Емінеску. Ще більш продуктивною і багатогранною була його перекладацька діяльність з німецького на румунський.

Воістину титанічним здійсненням став його переклад обох частин "Фауста" Й.В.Гете (1957 і 1959, премія румунської Академії наук), який він опублікував під псевдонімом Іон Йордан. До творчим досягненням Вайсгласа слід віднести також переклади роману Ліона Фойхтвангера "Erfolg" ("Успіх", 1964), оповідних творів Грильпарцер "Der arme Spielmann" ("Бідний шпільман", 1966) і Штифтер "Granit" ("граніт", 1964) . Над перекладами Штіфтера письменник наполегливо працював багато років, упорядкував і видав збірку його оповідань "Das alte Siegel und andere Prosa" ("Стара друк і інша проза", 1970), підготував до друку переклад роману "Der Nachsommer" ("Бабине літо") . В останні роки свого життя Вайсглас тяжко хворів.

Поет помер 28 травня 1979 року в Бухаресті від пухлини головного мозку. Свій прах він велів розвіяти над Чорним морем.

У 1994 в Аахенському видавництві "Rimbaud" вийшла поетична книга "Aschenzeit: Gesammelte Gedichte" ("Час попелу: Збірка віршів").